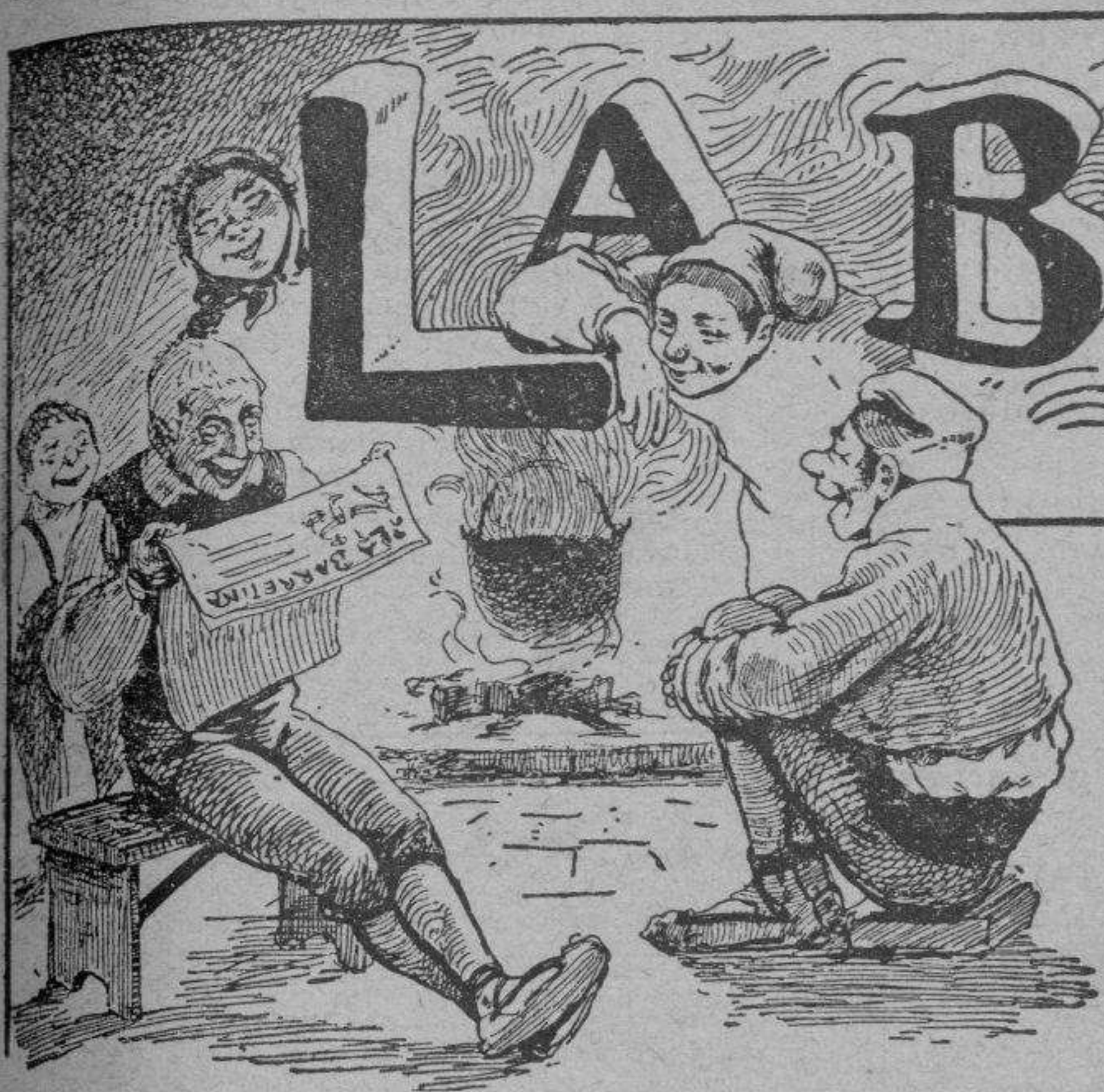

LA BARRETINA

SETMANARI HUMORISTICH, POPULAR Y CATALÁ DE BONA MENA
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLÍTICH
SORTIRÀ CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demés llochs de venda de periódichs
Encàrrechs y correspondencia: Carrer de Barbará, n.º 16 bis, entressol, porta 1.ª
Número solt, 5 céntims. - Suscripeió per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: DE TOT ARRÉU, per SET-CIENCIES.—XINXIRINELLI, per MIQUETTI.—L'ALBARDA, per QUIM.—COLECCIÓ DE CORRANDAS, per J. NOVELLAS DE MOLINS.—LOS QUE BUSCAN DOT, per JOAN RIBAS PUIGVERT.—CANTARS, EPÍGRAMAS Y COSAS QUE NO SON EPÍGRAMAS NI CANTARS.—DE LLUS EN AMUNT, per J. RIUS.—DESDE IGUALADA, per PEPUS.—UN SIMIL, per FRANCH.—A LA VORA DEL FOCH.—TELÉGRAMAS.—TRENCA-CLOSCAS.—CORRESPONDENCIA.—ULTIMA HORA.

!!! VISCA 'L LLIURE PIENSO !!!

Ecco il problema.

!!!! .....

—Després de regirar llibres y mes llibres, de cremarme las cellas, y fins tornarme curt de vista estudiant los principis mes recondits de la ciencia, he descubert tot axó qu' ara os esplico.

—(Lo publich.) ¿Qué?

—Que 'l meu vesavi era aquest mico.

DE TOT ARRÉU

EMBLA que la desgracia pesa sobre nostra Marina de guerra. En pochs mesos havem perdut tres crehuers.

Tot just fa quinze dies que 'ns condoliem de la pèrdua del «Sanchez Barcáiztegui» y avuy ho havem de fer ab la del «Cristóbal Colon» esdevinguda en la costa de Mantua, provincia de Pinar del Río, en la illa de Cuba.

¡Deu vulla apiadarse de nostra malhaurada nació!

Darrerament s' han fet probes á Roma d' un fusell inventat per un capitá de *berzaglieri* (cassadors).

Aquest fusell, segons diuen, pot disparar 1,000 tiros per minut y les probes han anat molt be. Cada dia se fan noves invencions y 's perfeccionen les armes pera destruir á la humanitat.

Axó li escau magníficament á un segle com lo nostre, en que la caritat cristiana ha sigut falsejada per la *filantropia*. Aquest es l' humanitarisme del segle XIX!

Mentres les *eminències* del lliure-pienso fan befa dels sentiments religiosos, y 'ls *sábils* del ateisme tenen á gran honra morir com les bestioles; una veritable eminencia, un verdader sábil, l' ilustre Pasteur, á qui de tants y tants serveys es deutora la humanitat desvalguda, acaba de morir á França, sa patria, ab lo santerist á les mans y confortat ab los auxilis de la religió catòlica,

Axís es com moren los verdaders sábils.

De la «Academia Bibliográfico-Mariana» de Lleyda, havem rebut le llista de les composicions presentades fins á les deu de la nit del 15 de setembre, pera 'l certámen que celebrarà lo dia 13 del corrent Octubre, en honor de Nostra Senyora de la Bona Nova. Les composicions literaries rebudes son 74 y les de pintura, 6.

Un periódich militar alemany ha fet la estadística de les municions gastades per l' exercit del seu pays, durant la campanya contra França, de 1879-71. La infanteria va gastar 20 millions de cartutxos de fusell: la cavalleria 465,000 cartutxos de carabina y 335,000 de pistola; la artilleria 338,310 proyectils de pessas de campanya.

Los cossos de exercit de siti, varen disparar 520,500 granades contra les fortaleses franceses; de elles 202,100 sobre Strasburg, 112,500 sobre Belfort, 110,300 sobre París, 16,600 sobre Thionville, 11,200 sobre Neuf Brisach y axí mateix en menor nombre sobre les demés ciutats sitiades.

Los P.P. Jesuites establerts en la illa Jersey, acaban de fundar un Observatori, qual direcció s' ha confiat al Rvt. Pare Dechevrens, antich Director del Observatori de Zi-Ka-Wai (Xina). Dit Observatori s' ha construït á una alçada proxima-ment de 50 metres, y en la part alta de la torre hi ha un nn notable conjunt d' instruments combinats pel P. Dechevrens, los quals registren automàticament la major part de les observacions meteorològiques.

¡Oh, la ignorancia jesuitica!...

Copiém de nostre benvolgut company *La Veu de Catalunya*:

«Gracias á la bona voluntat del Dr. Magarola, rector de la parroquia de Sant Pau del Camp d' aquesta ciutat, han començat los treballs de restauració de aquella antiquíssima iglesia. Exos treballs que 's portan á cap baix los auspicis del Excm. é llm. Sr. Bisbe d' aquesta diócesis, y baix la direcció del arquitecte D. Francisco de P. del Villar y Carmona, retornarán á la admiració dels arqueòlegs y artistes un dels mes preciosos exemplars del art románich, que tants atractius te pera tot bon catalá que recorda que 'ls temps de son floxement foren los de constitució de nostra personalitat nacional.

Un senyor Pere Barrantes, ex-redactor de *Las Dominicales del lliure-pienso*; (lo qual vol dir que ha tingut lo bon gust de separarse 'n), escriu un article molt curiós que demostra la intransigencia y 'ls medis de que 's valen los sectaris pera fer propaganda de llurs Ideals. Entre altres datos, publica lo de un escribent de la administració de dit periódich, anomenat Celestí Prado, qui després de esser despedit *per haver fet batejar á un fill seu*, encara no ha cobrat los vinticinch duros que li deuen.

Aquí teniu retratats de cos enter als qui 's diuen partidaris del lliure pensament y de la tolerancia.

Diuen que 'ls *moros* 'ns tornen á moure borina.

En *Mora* 'ns fa esquitxar milions.

En *Moret* es lo pare d' aquestas dugas criaturas.

Y fins en *Maura*, segons diuen, ha sigut l' esca del separatisme, ab les reformes de Cuba.

Está vist que tot lo que put á *moreria* es funest pera Espanya.

Y entre Moros, Moras, Mauras
Mauras, Moras y Moret,
'ns fan perdre la xabeta
y 'ns afayten á repel.

SET-CIENCIES.

XINXIRINELLI

(CANÇÓ POPULAR ITALIANA)

À Mustafani Xiuletti di Fusti bianchi

Las festas de Roma
(segons diu en Calsas)
van esser diu molt lluidas;
¡Oy dál... una planxa.
Banderas, cadenas,
gallardets y aranyas
arreu rumbeyavan
per carrers y plassas.
Dels santidiguixis
la flor y la nata,
per tot feyan rotllo...
Matxaca; matxaca.

Qu' en Xinxirinelli menjant macarroni
Fica le marmotti dintra dil sarroni.

Allí s' arreplegan,
com tap y carbassa,
afana rellotges,
timadors y ratas,
masons, saltimbanquis
(vuy dir: *gent granada*)
estanyipaeu
y escuri-butxacas;
y fins una colla
de *princeps* salvatges
vinguts d' Eritrea...
Matxaca; matxaca.

Qu' en Xinxirinelli menjant macarroni
Fica le marmotti dintra dil sarroni.

De Cripis y Crospis
tot' una remada
que feyan discursos
á xavo la cana,
á la Porta Pia,
voltats de quixalla,
de *Grans trenta tres*
y cents... ¡quina flayral
qu' anaven cofoys,
com un gail de pansas
farcits de nivells
compassos y esquadras,
y ab un pendó *veri*
(que vol dir farratge).
Renoy quina trepa...
Matxaca; matxaca.

Qu' en Xinxirinelli menjant macarroni
Fica le marmotti dintra dil sarroni.

Allí las tabernas
y hostals de mes fama;
en *Tripas del Becu*,
en *Llonsas* y en *Gana*,
posaren banderas
y fins lluminarias.
En cambi; d' Europa
las grans embaxadas
fent mutis-muxoni
á la maxingua,
penjaren ab garbo
tant sols una gabia
y á dins un gros *mico*...
Matxaca; matxaca.

Qu' en Xinxirinelli menjant macarroni
Fica le marmotti dintra dil sarroni.

Las festas de Roma
apár la ratxada
de vils sacrilegis,
d' insults al Sant Pare
van esse' una pifia
masonich-judayca
tant plena de fástichs,
tant verda y tant agre,
que diu que 'ls de fora
vinguts per gosarlas
cridavan com fúrias
per carrers y plassas:
«Tornaunos le rali,
basta di camama».
¡Jo 't flich, quinas festas!
Matxaca; matxaca.

Qu' en Xinxirinelli menjant macarroni
Come le marmotti, potser t' ensarroni.

MIQUETI.

L' ALBARDA

Poble, fuig de tal gentura
¡no veus com t' engatusat!

QUELL que 's firma..... en un del setmanaris mes clerofobos que 's publica en nostra capital, l' home que al só de la marseillea, voldria veure desterradas de nostra patria las catedres religiosas, substituïnt los serveys que prestan exos caritatius intints, Deu sab ab que..... lo filantropo que escupit cobartment á la cara de senzillas monjas aquell tipo verdaderament repugnant, se trobava una nit del mes de Juliol, del any..... ocupant una cadira del *Circo Ecuestre Barcelonés*, junt á dos companys de redacció tant... despreocupats com ell.

Poch tinch que esforçarme en descriurer lo que es aytal *Circo* y lo que allí 's representa, puix com á proba del gust estragat y de la barbarie que caracteriza nostre segle, quasi pot assegurar-se que un cinquanta per cent de forasters que visitan nostra ciutat, pagan lo tribut, anant á presenciar semblant espectacle.

Un rotllo cubert d' arena, voltat de cinch renglas de cadiras, al darrera d' aquestas una fila de palcos y per últim y després d' un passadís unas gradas, com una plassa de toros, pel public ja tenen explicat lo qu' es lo loch; casi sempre de gent de tota mena, alta y baixa, rica y pobre. Tant prompte 'ls veureu pagar ab nerviosa rialla las desvergonyidas y bestials *gracias* d' un pallasso, com mirar ab enguniosa cara los perillosos treballs qu' una desgraciada noya, executa sobre una corda. Ningú 's recorda, allí, de las miserias morals que amagan los llampants quadros que presentan; de la vil especulació de que son victimas aquells degradats sers, tractats pitjor que irracionals, los martiris á que 's subjectan intencionalment las criaturas abandonadas per la societat y que sab si robadas al amor de sos pares. Si algú aleshora veu en aquell loch, ab semblants reflexions seria considerat, tal vegada com un boig, per la abigarrada concurrencia, y no obstant, aquestas es la pura veritat.

Aquella nit, segons anunciavan los cartells, devia presentarse una familia estrangera á executar los mes extraordinaris treballs, en los que prenía també part una criatura de tres anys.

Aquest número, donchs, del programa, era esperat ab tanta impaciencia, que, un aplaus general acullí als protagonistas, al presentarse davant del públich.

Tota sa habilitat consistia en formar variadas figuras, verdaderas pilas de carn humana, combinosos ab repugnant barreja homes y donas, noys y noyas, donant terribles salts mortals y llensant-se, sens mirament, d' un costat al altre de circ, ab gravíssim perill de sa vida, per anar á parar sobre las espallitas del mes forçut de la colla.

Quan mes forts eran los picaments de mans que 'l públich los encoratjava, se presentava el criat de la empresa, vestit ab llarga casaca, portant en sas mans una petita maleta, dins la qual hi havia lo pobre nin de tres anys de que parlavan los cartells, qual aparició fou estrepitosament aplaudida pel *ilustrat* públich que omplenava el circo.

Aquell angel de Deu que moments abans dormia lo somni de la ignoscencia sobre 'l matalàs d' un clown, era llensat, davant dels espectadors, mateix que una pilota, d' un costat al altre de pista, pels dos mes forçuts atletas de la improvisada familia *Pardini*, com axí la anunciavan los cartells.

Foll d' ira y horroritzat al considerar los sufriments y angunias á que 's subjectava aquella infelís criatura robada sens dupte al carinyo de

sens pares, tal vegada explotant sa miseria, vaig aban donar aquell lloch esperant ab ansia l'endemà, pera llegir en lo impio diari la protesta que aquell espectacle mouria á fer, al apostol de la falsa democràcia y efectivament: en las gaceticillas vaig llegir la següent noticia:

«Anoche, por primera vez presentóse en nuestro Circo de la plaza de Cataluña la notable familia Pardini cuyos trabajos merecieron calurosísimos y espontáneos aplausos del numeroso público que llenaba el teatro. Por nuestra parte no podemos menos de felicitar á la empresa por tan acertadísima adquisición».

Aquell periodista incredul que escupia fel contra las Germanas de la Caritat, que cuydan y vetllan al infelç bordet que una societat egoista y corrompuda rebutja de son si, pera ofegar lo crit de sa consciencia, no tenia mes que aplausos y lloances pels infames que explotavan una desdixada criatura de tres anys y pel publich sens entranyas que anava á celebrarho.

¡Oh infames sectaris! ¿quan será que nostre poble sentirá 'l pes de l' albarda ab que sobre d' ell viviu?

QUIM.

Colecció de corrandas

DE MA CULLITA.

Las floretas del fossar desde qu' ets morta 's coll torsan; es que 't cercan allá dins y no 't trovan de tant fonda.

Lo riu se 'n va al mar y 's fon, se mor l' oreig pe 'ls espays, tot té un terme tot té un fi; mon amor no acaba may.

Quan la vida 'm vas llevar ¡quin fret vaig sentir dins l' ànima! no me la tornis, amor, sense 'l bes de la esperansa.

La juventut del amor es la vellesa del home; ¡quants y quants, d' havé estimat, los cabells de neu se 'ls tornan!

Sento en mon cor un desitj gran, inmens, que may s' acaba: lo desitj de sé estimat, ¡qu' estimo sense esperansa!

L' amor va dirme molt baix á cau d' orella: ja es teva; no 's va enganyar pas l' amor, que la duch sempre en ma pensa.

Quan passis pe 'l meu costat no 'm miris pas com solias, mira al pregón del teu cor, sí es que la vista t' hi arriba.

J. NOVELLAS DE MOLINS.

Segón premi en lo Nové Certamen de LA BARRETINA.

LOS QUE BUSCAN DOT

Axó es axó.

Jo sempre ho havia dit que 'n Pepito acabaria malament. Agafin qualsevol jove d' aquests que 'n diuen de la goma, que van tiessos y perfumats com si acabessin de surtir de la capseta, que gastan guants y lentes, que se 'ls veu per la Rambla, pel Parch, ó pel Passeig de Gracia; que se 'ls troba pels teatros, per las soirées, acariciant sempre ab la boca lo puny del bastonet y dirigint saludos extravagants, rialletas tontas y allargant la mà en un desfet de cortesias bunyols; agafin, donchs, qualsevol d' aquests joves y tindran lo verdader tipo de 'n Pepito.

No vagin pas á creure que per viure axí: lo jove que tinch l' honor de presentarlos, disposés de cap fortuna ni de cap rendiment propi. Vivía ab la seva mare, viuda d' un militar, de qual modesta subvenció mare y fill anavan tirant per Sant Just y poch, molt poquets cops podian arribar á Igualada.

No obstant, en Pepito, desdenyant sempre los bons concells de la seva mare, venia vivint entregat al oci; mes, axó sí, tenia l' esperansa ¡qu' la probalitat de que gracias al seu fisich, arribaria

á ser marqués, duch ó qui sab qué, tot per vía del matrimoni.

Pero los anys passavan y de marquesas y duquesas n' havia vist y conegut algunas, sí, mes totes se deyan andana, cap s' havia fixat en ell ¡quina mala estrella!

Al jove, axó 'l desesperava, tant més quan per efecte dels trenta anys que ja pesavan al seu desobre, vey marcarse en lo seu cutis las primeras arrugas, y son cabell y son bigoti, aquell engrescador bigotet, anavan cada día mes salpicantse de neu, lo que si encare passava desapercbut pel bello sexo, era en gloria y profit dels inventors de pomadas y tinturas.

Per fi en Pepito comprendé qu' era necessari transigir una miqueta en las sevas pretencions, y baxá del grahó de nobles al de propietarias y fabricantas.

Una d' aquestas últimas, es dir, la filla d' un fabricant, se ficó en ell, l' havia fletxada, n' estava segur; per lo que, convensut y orgullós d' aquesta circumstancia, decidí abocarshi desseguit, axó sí, fentse passar com heren d' un oncle riquíssim mort feya poch temps á las Antillas; (tots los oncles richs deuen morir en la América) y axó li valgué l' amor de la donzella y las simpatias del papá, qui li prometé la má de la seva filla, senyalantli de dot interinament trenta mil duros, que en resumidas quentas no representava encara la quarta part de lo que deya possehir en Pepito. ¡Trenta mil duros! Ab un poch més lo jove cau en basca.

La cosa estava á punt de carmetlo; pero ara be, per mantenir l' ilusió de la familia era necessari un gran desprendiment, un luxo á tota proba. Per xo li faltava no més una cosa: quartos, molts quartos, y com que qui no te diners molts se 'n pensa, lo jove concebí una idea que si no tenia res de santa, tampoch tenia d' original. Feu cap al despaig d' alguns fulanos, los contá son próxim enllás ab la filla del fabricant, y uns per la confiansa de la casa d' aquest, altres pel crescut interés del tant per cent, de tots ne tragué quantitats á cambi d' un munt de pagarés.

Mes succehí qu' un d' aque- ts juheus, ja fos per que duptés de la boda, ja perque no tingués potser tanta confiansa en la casa de l' industrial com los altres, trová 'l futur sogre de 'n Pepito y li contá tot.

Lo fabricant, com es natural, distá molt de dar crédito á la mala fe del que li havia de ser gendre, puix no hi ha res que vinga sempre tant poch á tom com lo pérdrer una ilusió. A mes, lo jove possehia, segons li havia dit, prop de cent cinquanta mil duros, quina quantitat esperava per lliurarlo d' una inevitable quiebra, en qual estat l' havia dut més que res lo luxo que desplegó per poder cassar un millonari per sa filla.

Empró 'l juheu no dexá de treballar pel seu compte, y 'l día mateix en que anava á efectuarse lo casament y quan ja 'ls convidats esperavan l' enamorada parella per anar á l' iglesia, acudí un vol de acreedors á la casa, quins sens esser convidats s' adelantaren á felicitar lo nuvi, plantificanti al mateix temps los pagarés pels nassos.

Llavors lo fabricant comprendé que 'l que li anava á ser gendre era verdaderament un pillo, comprendé més encara, vegé que tot alló fora una mengua, un deshonor per sa filla; pero ¡ay! ell tampoch disposava de quantitat suficient pera tapar la boca d' aquells desanimats.

Y aquí fou la de Sant Quintín.

Senyoras desmayadas, senyors cridant y picant de peus, criaturas fent xisclets, y entre 'l bullici, alguns dels acreedors obrintse pas per anar á buscar la policia.

Aquella matexa nit en Pepito aná á dormir en lo carrer d' Amalia, ahont hi passá mitj any; la seva mare morí del sentiment; y en quant al fabricant y á sa filla, diuen que abdos sortiren de ciutat, dels quals ja no n' he sabut may més res.

Lo que si sé, es que 'n Pepito ha conseguit un empleo en las brigadas del Ajuntament, qu' es casat y que la seva dona li dóna un fill cada any y un disgust cada día capás de reventarlo.

Aquest fou al fi l' únich dot que pogué conseguir en Pepito.

JOAN RIBAS PUIGVERT.

Accéssit en lo nové Certamen de LA BARRETINA.

CANTARS, EPÍGRAMAS

Y COSAS QUE NO SON EPÍGRAMAS NI CANTARS

D' un robo considerable se queixaba en Roch Verdum y 'l jutge, digué:—Es probable que no trobem al culpable si no 'm dona alguna llum.

Y éll, que de tonto no n' es, exclamá:—¡Cosa senzilla! si no 'm demana res més... y 'l mano, moments després, li donava una cerilla.

Un esquilat va ferse fer un retrato ab un gos que tenia lleig, borni y xato Alguns barruntan que alguns sers «Dios los cria y ellos se juntan».

Toca ab molta perfecció lo violinista Marti; pero, segons l' opinió, molt més bé que 'l violi, sab tocar lo violó.

—¡Li dich á vosté que no!

—¡Li dich á vosté que sí!

y assumpto tan baladí va portá una gran quèstió. Passats deu anys ben cabals, va sentenciarlos l' Audiencia: las dos parts, costas iguals. Abdós pagaren los rals y s' ababá la sentencia.

Tres cosas hay en el mundo, cada una á cual más bella: teni gana, bonas dents, y en lo plat bonas costellas.

IMPOSIBLES

Per un artiller, disparar un canó de xamaneya.
Per un tirador: fer sortir un tret del fusell d' un carro.
Per un gastrónomo: menjarse la nou del coll.
Per un astrólech: veure la lluna en un cove.
Per un aucell: volar ab las alas del pensament.
Per un carro: caminar ab la roda de la fortuna.
Per un drapayre: comprar drapets al sol.
Per una bugadera: treure tacas d' una acta bruta.

De llus en amunt

IRI, senyó Lluís, li agrahiré que fassi 'l favor de fer tancar las portas y 'l balcó perque estich axis un si es ó no es entre-suhat y 'm sembla que á las horas d' ara ja tinch un encostipat de cent campanillas.

—¿S' ha costipat?

—Quasi li asseguraria perque 'm sento una cosa axis com un fret entre carn y unglá que.....

—Si pero á la edat de vosté poch cuydado 'm donaria que 'n te ara, ¿quaranta?

—Trenta vuyt.

—A aquesta edat ray ¿no li ha de fer pas por; ara, á la meva, ja seria un altre cosa.

—¡Que diu home! al contrari, quan un se troba á la plenitut de la vida, un cadarn, facilmente se converteix en pulmonia y tururut requiem eternam, de modo que es una de las cosas que 'm fan mes hurror.

—Be; va á geniots. Veu, jo no 'm faig may cap remey.

—Si que es ben diferent de mi, miri axis que 'm sento la primera senyal, ó siga un xich de raspé al coll, agaio una ploma de oca; la suco ab oli de admetllas dolsas y xarop de nous esgarrifadas, y m' unto tota la boca y coll per la part de dins; prenh cada hora una cullarada de conich y admetllabona, dugas tassas de aygua de llix blanch, bullit ab nou fullas d' escarola viuda.

—¿Nou fullas?

—Ni menos ni mes; despres tres unsas de sucre candi y mitja de goma rábiga.

—Totas dos tassas al plegat?

—No; una al dematí y l' altre al cap de mitj minut.

Al segon dia prenh axó que 'n diuen un barbarisme, compost d' arrels de malvi, caps d' esvarsés aturrullats y malvas espaviladas. Després solen posarme un pols de mostassa á la carn magre de sota la xella; dos calsetets, uns de llana y uns de cotó; tres samarretas, dos ermillas de panyo, una gorra d' estám, uns bons peuchs, y....

—¿Cap á passeig, oy?

—No, home, cap al llit per veure si puch suhá.

—Vegi 'l que son las cosas; no mes de sentirli contá ja 'm suhan las unglas dels peus.

—Oh, jo també ¿no veu que som al mes d' agost y estém tan tancats? ara ja pot obrí, perque la quèstió era, al arrivá.

—¡Ah! puch obrí 'l balcó?

—No diré tant; pero al menos una porta, la obriria cosa de un pam, y jo 'm retiraré á n' aquell

reconét, porque no hi ha res pitjó qu' una corrent y encara que las demás portas están tancadas, pel forat de la clau hi passen 'ls ayres d' un modo que esgarrifa.

—Y, ¿fa gayres dias de llit?
—Si no tinch febre, de quince á vint.
—Vosté, sí, senyó Quimet que enganyaria á tothom porque fa una cara tan *tarrubusta*.

—Te rahó, pero axó es gracias al molt cuydado que tinch ab tot, espec. alment ab questió de menjá, ¿que 's pensa que tinch 'l pahidó poch delicat?

—¿Que diu ara!
—Miri, no puch menjá res de tossino sobre tot tossino negre, ara de blanch, alguna vegada 'n tasto, pero molt poch; gallina ha de sé de casa, y encara la han de agafá ab molt cuydado porque no s' espantin, puix si arriban á morir espantadas, me causaria un verdader trastorn y cregui que no 'n menjaria.

—Vet aquí una de nova
—Y certa y positiva; no hi ha res pitjó que menjá carn espantada.

—Sí, pero al moment de matarlas be 's deuen esgarrifá, pobres bestiolas.

—Ca home, la cuynera las fa adormí.
—Y es possible?
—Y ben depressa.

—¿Pero com?
—Molt senzill, llegintlos unas quantas ratllas de *La Campana*.

—Axó, dispensim que li diga que no ho crech, es imposible.

—Pero senyó Lluís.....

—No hi há senyó Lluís que hi valga, no es possible que cap cuynera després de llegirne un parell de ratllas no 's quedi adormida abans que la gallina.

—¡Ah!..... la questió es que axí que la bestiola s' adorm... ¡zaas!

—La matan?
—No; li tallan 'l coll.

—¡Ja!
—Gracias tan sols als meus cuydados, so viu senyó Lluís; perquè d' altres que tinguessen la mateixa salut ja faria anys que estarian enterrats; te d' entendre que ni bech vi ni fumo, ey, vi usual ni cigarros d' estanch; porque 'l vi ranci ja es altre cosa, y 'l tabaco de l' Habana, també 'm prova.

—Es una desgracia axó; s' enten per la butxaca; pero vosté...

—Te rahó, ja diu aquell que no hi há res mes car que la salut.

—Oh... ¡y tant!, vegi, tampoch puch menjá verduras, de cap mena, ni llegums, ni peix blau, ni bacallá, ni carn de bou, de moltó, de conill, de llebra ni de.....

—¿Donchs de que viu?

—De ben poca cosa; tan sols de carn de badella y de ploma.

—¿Y peix?

—De llus en amunt.

J. Riús.

DESDE IGUALADA

Contestació á la «barrallada» n.º 1,373 d' en Calsas

À LA SENYORA MARIETA TRULLS

MOLT senyora nostra: dexi un moment la mitxa y escolti si es servida.
¿Qui es vosté pera dir y tornar á repetir que 'ls republicans d' Igualada son apáticos é indiferents en lo cumpliment de sos patriótichs debers?

Si 's tractés de rentá, planxá, surgí y passá bugadas, la escoltaria ab molt gust, pero ¿qué sab vosté, grandíssima batxillera, de si 'ls republicans d' Igualada son axó ó alló altre? prou feyna té á casa seva. Pero lo salat, es que no ha sabut desfer la tassis de que la *Campana* de 'n Calsas (molt popular á casa de vosté, pero republicana de camama ó millor dit dels cinch céntims) no ha fet mes que allunyar del cor de molts republicans y del poble en general la fe ab Deu, fent mimbar son amor patri, que tal com los hi ha fet entendre, ve á ser lo mateix que l' afició que 'ls gossos y gats tenen á la casa que 'ls hostatja.

Vegi si en Calsas, en lloch de las xavacanadas de costum li ensenya de quin modo pot rebatre aquesta gran veritat.

A n' aquest Calsas, lo que *li cou* es que 'ls verdaders republicans no 'ns recordém del per ell PATRIÓTICH dever de regalarli cinch céntims cada

setmana, que ja tan sols avuy arreplega de quatre mansos mal contats.

En quant á lo que xerra que si 'ns surten las orellas d' un' hora lluny, dech dirli que si 'm vol creure á mí, no 's miri las sevas.

Es concell que li donan alguns republicans d' Igualada y per ells son admirador

PEPUS.

UN SIMIL

FIGUREUVOS que en un poble se publiqués un bando donant llibertat á tothom, pera dir y propagar tota mena de mentidas; que además se 'n publiqués un altre prometent insultar y bastonejar á tothom; després un tercer, en que 's permetés robar tot lo que un volgués, fos de qui fos y que axis s' anessin publicant bandos y mes bandos donant llibertat pera tot, absolutament tot.

Si vosaltres vos haguesseu d' establir en alguna població, vos aniriau á establir á aquella? Es clar que no; ningú vol ni que 'l bescantin, ni que 'l bastonejin, ni que 'l robin: ne fugiriau com de la peste y si per forsa hi haguesseu de viurer, no tindriau prou boca pera quejarvos de tal estat de cosas.

Donchs be; lo somni y lo gran desitj de tots los arregladors del mon, es que no á una població, sino per tot lo mon se publiquin aquells bandos. Y la proba, es que tots ells, en discursos, diaris, en lo que 'n diuen escolas laycas y per tot alló ahon poden, per tot predicant lo mateix; que l' home ha de viurer sense subjectarse á la Lley de Deu. Y com que aquesta prohibeix lo dir mentidas, matar, robar, etc. per axó es evident que 'ls que contra ella predicant, volen que 's pugui robar y que 's pugui mentir y matar á la mida del seu gust.

—Dispensi—dirá qualsevol quan haguem arribat á aquest estat de cosas—aquest rellotge que porta m' agrada molt; fassí 'l favor....

—Home V. es un lladre; lo rellotge es meu....

—No cridi, no cridi—dirá l' altre—aquella Lley que prohibia robar ja no vigeix, ab axó.....

Y las questions s' haurán d' arreglar á bastonada seca y entre sustos y batussas.... y diu que allavors serem tan felissos.... y encara hi han pobles, encara hi han pares que pretenen que á sos fills 'ls hi ensenyin aquestas y altres cosas molt pitjors, en alló que 'n diuen escolas laycas y que mes valdria que 'n diguessin caus de vicis y fábricas de burrerías....

FRANCH.

A LA VORA DEL FOCH

Entre gent de industria:

—Noy, quina levita que portas. ¿D' hon l' has tret?

—De la sastrería de 'n Pampalluga.

—Y ¿quan t' ha costat?

—M' ha costat... m' ha costat.... sis setmanas de *gardunya*.

CRISPI CLOSQUETAS.

Telegramas

Rucada, 9, 7 m.—Ha sigut batejada civilment una filla del mestre laych, imposántseli 'ls noms de Mustela, Xinxá y Granota. Los quatre germanets que té s' anomenan Llargandaix, Gripau, Burro y Elefant. D' aquest mestre si que 's pot ben dir que cada hù es aficionat als seus.

PASTANAGA.

TRENCA-CLOSCAS

Rombo

```

*
* * *
* * * * *
* * * * * *
* * * * *
* * * *
*

```

1.ª ratlla: consonant, 2.ª element, 3.ª verb, 4.ª ali- ment, 5.ª animal que tothom extermina, 6.ª alguns sol- dats ho son, 7.ª consonant.

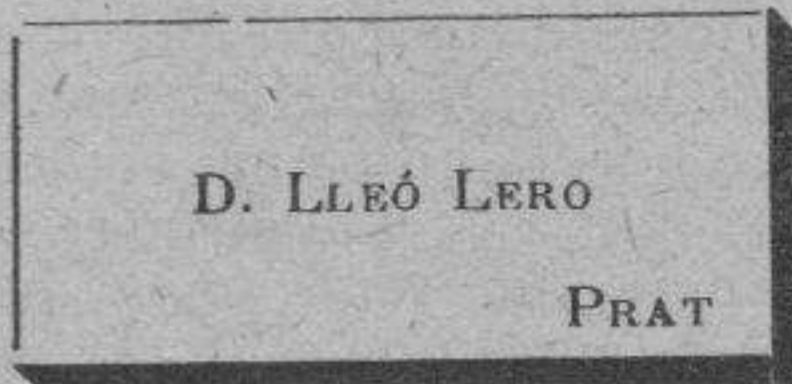
SENYÓ CANONS DE LAS PIPAS.

Geroglífich

QUIM
FAM
SPA

VENTURA MARCET.

Targeta

Formar ab aquestas lletres, lo nom d' un carrer de Barcelona.

MALABASQUELACORI.

Solucións als trenca-closcas del número passat.

Geroglífich: Escorial.

Xaradas: Palafolls.—Premiá.—Llevaneras.

CORRESPONDENCIA

Un principiant: Lo pensament es gastat.—R. Llauna: aprofitarén quelcom. Lo telegrama, no deu rectificarse.—K. Lisoch: los refráns qu' envia, necessitan mitja cana.—Pau Xumbo: aprofitarém la xarada.—Un lleydatá de Barretina: lo que envia aquesta setmana, ha perdut la oportunitat. Dels altres, pots, arreglat, n' insertarém algun, y no torném cap original.—T. S.: aquest *guisado*, no té pebre.—Un de Cal Hicu: ¿sab per que fan bacaynas los seus treballs? porque son de natural enso- pits. Criils mes espavilats, y no 'ls tindrem que desper- tar com nos demana.—J. Pelat: Dir que procurarém complaurel, no es contraure obligació de insertarli 'l treball, que quan no ho fem, es proba de que no 'ns agrada. Certas complasencies, matan un Setmanari.—Emili Albert: Ho aprofitarém.—Postius Papizot: no va prou be.—Salacruch: Sobre aquest assumpto, hem pu- blicat cosa bona: lo seu no va.—J. Robert P.: vosté po- dria fer molt mes.—Maceo: *vista su composición; mas su gracia, no la veo*.—Lector espanyol: lo qu' envia, es un bunyol.—Un Vigatá.—N. de T.—Ventura Marcet.—Senyó Canons de las Pipas.—C. Closquetas.—Damiá Es- tudiant.—Met, cara de nina y May Pay Quatre Olivas: mirarém d' aprofitar quelcom.—Lluís Gispert: al torn.—P. B. de S.: moltas mercés per la seva propaganda. Agraphim sas observacions.—Guillem Torres: ja 'ns en ocuparem.—S. P. S.: benvingut. Al torn.

ULTIMA HORA

Per tenir ja compost lo present número, formulém avuy tan sols la següent

PROTESTA

A horas d' ara, ja tenen noticia nostres lec- tors pels diaris polítichs, de las escenas de salvatgisme de que ha sigut teatre nostra Capital ab motiu de haver prohibit lo digni- sim Prelat que tan sabiament está al front d' aquesta Diócesis, la lectura de las des- obras impias y heréticas que com de text donava á sos dexebles lo tristament célebre catedràtich darwinista D. Odon de Buen, pro- hibició que escoltada pel Govern ha donat per resultat, haver sigut declaradas aquellas obras fóra de text y sospés al mateix temps al Sr. de Buen en l' exercici de son càrrech.

Obehí tan justa mesura presa per nostre Prelat, al mes extricte cumpliment de son deber com á tal, puix aquellas obras havian sigut declaradas prohibidas per la Sagrada Congregació del Index y justificava además son zel, lo cumpliment del concordat celebrat entre 'l Sant Pare y 'l Govern espanyol, y per últim, los principis consignats en la mateixa Constitució vident.

Prometent ocuparnos un altre día ab ex- tensió de aquest assumpto, protestém men- tres tant ab tota forsa y energia, de las pe- dras llensadas als balcons del Palau Episcop- al, y del crits subversius ab que s' insulta á nostre virtuos Prelat, recomanant als ver- daders estudiants, que no vulgan ser instrum- ents de aquells que tenen per máxima aquell adagi castellá: *A rio revuelto, ganancia de pescadores*.

LA DIRECCIÓ.

Imp. de P. ORTEGA, Aribau, 13.—Barcelona.